

освенъ за кратко време съ Рунгенхагенъ въ Берлинъ, та самъ се училъ да свири на разни инструменти. Следвайки баща си и на сцената, още дете Л. е игралъ малки роли и става самъ актьоръ, като се обучава и въ пѣние. До 1822 е билъ актьоръ и пѣвецъ въ разни радове: Ахенъ, Дюселдорфъ и др. — за да получи най-после постояненъ ангажементъ въ Кьолнъ, дето пише първата си малко комическа опера „Али паша отъ Янина“. 1826 го виждаме въ Детмолдъ като актьоръ, а 1829 написва ораторията „Възнесение Христово“. 1833 бива повиканъ отъ бившия директоръ на Кьолнския театъръ — тогава такъвъ на Лайпцигския — Рингелхардтъ, за актьоръ и тенористъ, отъ когото се започва и плодотворната му творческа дейностъ. Следъ малки сценически творби („Сцена изъ живота на Моцарта“, „Андреа Хоферъ“, „Коледна вечеръ“ и др.) — 1835 се явява първата му по-голяма опера „Двамата ловци“, последвана отъ „Царъ и зидаръ“, които го направятъ любимецъ на нѣмската публика. Следъ нѣколко други опери, между които „Хансъ Саксъ“ и „Казанова“, минали при обикновенъ успѣхъ, 1842 се явява на сцена най-хубавото му творение — операта „Дивиятъ ловецъ“. 1844 назначаватъ Л.-а капелмайсторъ на Лайпцигския театъръ, но скоро бива уволненъ при промѣна на управлението, следъ което започва пакъ скитнически животъ отъ градъ на градъ: Магдебургъ, Хамбургъ, Виена и др. Въ Хамбургъ поставя „Ундине“, но съ незначителенъ успѣхъ, докето съ „Ковачъ на оржия“ е ималъ въ Виена блѣскавъ успѣхъ, и бива назначенъ за капелмайсторъ на „Театъръ анъ деръ Винъ“, но не за дълго, защото персональтъ бива разпуснатъ, поради неуспѣхъ на предприятието. Следъ изпълнението на „Роландовия орженосецъ“ бива назначенъ наново капелмайсторъ въ Лайпцигъ, ала пакъ за кратко. Настъпва наново за Л. време на оскъдица, нужди и грижи за нащажия — за него и за многобройната му челядь, и нови скитания отъ градъ на градъ за да си изкарва прехраната — ту като актьоръ, ту като пѣвецъ, или диригентъ. Напраздна оставала и надеждата му да добие срѣдства като отиде

въ Лондонъ да постави „Царъ и зидаръ“, на което той много разчиталъ. Последния постъ, който заема, е капелмайсторъ на „Фридрихъ Велхелмцадския театъръ“ въ Берлинъ, но напредналата болестъ и лишения го хвърлятъ въ гроба. Освенъ поменатитъ по-горе опери, е komponиралъ още: „Регина“, „Оперна репетиция“, музика къмъ „Берлинската гризетка“, „Тритъ благородни камъка“, малки вокални и оркестрови творби. Творенията, главно комически опери, на Л. се отличаватъ съ своята изящна — въ народенъ духъ, мелодика, непринуденъ хуморъ и естественъ комизмъ — поради което нѣкои отъ тѣхъ като: „Дивиятъ ловецъ“, „Царъ и зидаръ“, „Ундине“ и „Ковачъ на оржия“ сж станали любими на нѣмската публика — и сж репертуарни въ всички нѣмски оперни театри.

Лотаръ, Маркъ — Lothar, Mark — пианистъ и компонистъ, род. 23 май 1902 въ Берлинъ, komponиралъ: сюита и пиеси за оркестъръ, серенада за камероркестъръ, едно клавириу, клавирни нѣща, оперитъ: „Тилъ“, „Лордъ Спленъ“ и „Münchhausen“ (1931), преработка на Хайдновата опера „Свѣтътъ на луната“ (1932) и др.

Лотаръ, Фридрихъ — Lothar, Friedrich — компонистъ и диригентъ, род. 13 юли 1885 въ Етингенъ (Баоенъ), училъ при Ман. Гурлитъ въ Фрайбургъ и при Фел. Мотлъ и Ф. Клозе въ Мюнхенъ, диригентъ въ разни нѣмски градове, komponиралъ: творби за оркестъръ, камерна музика, музикалната комедия „Мъртвиятъ гостъ“ (1931), пѣсни.

Лоти, Антонио — Lotti, Antonio — единъ отъ виднитъ компонисти на Венецианската школа, род. 1667 въ Венеция, умр. 5 юни 1740 с. т., ученикъ на Джовани Лерени въ Венеция, 16 годишенъ написва опера, започналъ като хористъ въ църквата „Св. Марко“, става втори, после първи органистъ и, най-сетне — капелмайсторъ — до 1737, когато Дрезденския курфюрстъ Августъ Силний основава италиянска опера и, по негова покана, Л. отива въ Дрезденъ като директоръ на операта. Тукъ той остава две години и написва нѣколко опери и други творби. Следъ връщането си въ